

SENAT RP

ZAPIS STENOGRAFICZNY

Wspólne posiedzenie
Komisji Ustawodawczej (396.)
oraz Komisji Rodziny,
Polityki Senioralnej i Społecznej (170.)
w dniu 8 lipca 2015 r.

VIII kadencja

Porządek obrad:

1. Pierwsze czytanie projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego (druk senacki nr 894).

(Początek posiedzenia o godzinie 8 minut 15)

(Posiedzeniu przewodniczy przewodniczący Komisji Ustawodawczej Piotr Zientarski)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Otwieram wspólne posiedzenie Komisji Rodziny, Polityki Senioralnej i Społecznej oraz Komisji Ustawodawczej.

Przedmiotem naszego posiedzenia jest rozpatrzenie projektu ustawy o zmianie ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego. Jest to inicjatywa podjęta w wyniku petycji.

Przedstawicielem Komisji Praw Człowieka, Praworządności i Petycji, upoważnionym do prezentowania tego projektu ustawy, jest pan senator Robert Mamątw, którego serdecznie witam i za chwilę poproszę o krótkie przedstawienie istoty przedłożenia.

Witam serdecznie przybyłych na nasze posiedzenie gości. Są z nami przedstawiciele Ministerstwa Pracy i Polityki Społecznej – pani Anna Klimaszewska, starszy specjalista w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych; pan Cezary Gromadzki, główny specjalista w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych – oraz Ministerstwa Sprawiedliwości – pan Krzysztof Sadowski, sędzia, główny specjalista w Wydziale Prawa Publicznego w Departamencie Legislacyjnym. Ministerstwo Skarbu Państwa reprezentuje Grzegorz Dmowski, główny specjalista w Departamencie Reprywatyzacji i Rekompensat. Z Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych przybyła do nas pani Bożena Żelazowska, zastępca szefa urzędu. Serdecznie witam wszystkich gości... Aha, są z nami również przedstawiciele Polskiego Związku Emerytów, Rencistów i Inwalidów – pani przewodnicząca Elżbieta Ostrowska, oraz Związku Kombatantów Rzeczypospolitej Polskiej i Byłych Więźniów Politycznych – pan Stanisław Całka, sekretarz zarządu głównego.

Przystępujemy do prezentacji inicjatywy. Bardzo proszę, Panie Senatorze.

Senator Robert Mamątw:

Dziękuję bardzo.

Celem tego projektu ustawy jest przyznanie prawa do zadośćuczynienia i odszkodowania osobom, które jako dzieci w latach 1945–1956 były więzione z rodzicami skazanymi za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego.

Jak pan przewodniczący powiedział, chciałbym krótko omówić najistotniejsze zapisy tego projektu ustawy.

Projekt dotyczy głównie dzieci, które urodziły się w latach 1944–1956 w więzieniach, w których przebywały ich matki skazane – albo i nie, bo różnie bywało – za działalność polityczną, działalność na rzecz niepodległości naszego państwa. Jest to ważna inicjatywa, chociażby z tego względu... Chcę powiedzieć, że instytucje, do których się zwróciła komisja z prośbą o opinię, nie wniosły żadnych zastrzeżeń do tego projektu ustawy. A były to: Instytut Pamięci Narodowej, Prokuratura Generalna Skarbu Państwa, Sąd Najwyższy, a także ZUS, który zazwyczaj jest, że tak powiem, przeciwny takim inicjatywom, do tego projektu nie wnosi żadnych zastrzeżeń. Wszystkie instytucje, do których się komisja zwróciła, zaopiniowały pozytywnie ten projekt ustawy.

Proszę państwa, chciałbym, żebyśmy wiedzieli, o jakiej grupie osób rozmawiamy. Z informacji, jakie uzyskałem, wynika, że jest około czterdziestu osób, które byłyby objęte tą ustawą. Skąd to wiem? Stąd, że w latach 2005–2010 świętej pamięci prezydent Lech Kaczyński próbował dotrzeć do tych osób i uhonorować je w różny sposób. I wtedy prezydentowi udało się dotrzeć do czterdziestu osób, które by dzisiaj mogły zostać objęte tą ustawą.

Żeby już nie przedłużać, bardzo proszę państwa o poparcie tej inicjatywy. Głównym jej celem jest zadośćuczynienie tym osobom. Małymi krokami... Ja wiem, że generalnie można było uhonorować wszystkich, którzy walczyli o niepodległą Polskę, którzy oddawali zdrowie, a nawet życie, ale po prostu nie da się tego zrobić jednorazowo, dlatego próbujemy małymi krokami... W przypadku tej grupy osób niesprawiedliwość społeczna jest wyjątkowa, ci ludzie dzisiaj są już w bardzo podeszłym wieku i chcemy im zrekompensować niedolę, która ich spotkała jako niemowlaków. No, jakie były warunki, to chyba nie muszę państwu mówić. W latach czterdziestych ci ludzie trafiali najczęściej do więzień ponemieckich, gdzie nie było warunków dla kobiet w ciąży.

Jeszcze raz bardzo proszę o poparcie tej inicjatywy.

Chciałbym zwrócić uwagę na jeszcze jedną sprawę. Ta ustawa powinna obejmować lata 1944–1989, a w projekcie jest mowa o okresie 1944–1956. Wiem, że były pojedyncze przypadki, że kobiety w ciąży trafiały do więzienia w późniejszych latach, i żeby nie zamknąć ich dzieciom drogi do zadośćuczynienia, proponuję wydłużyć ten okres do roku 1989. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę pana mecenasa o przedstawienie uwag legislacyjnych i ewentualnie propozycji zmian, a później poproszę państwa gości o ustosunkowanie się zarówno do przedłożenia, jak i propozycji Biura Legislacyjnego.

Bardzo proszę.

Główny Legislator w Biurze Legislacyjnym w Kancelarii Senatu Szymon Giderewicz:

Dziękuję bardzo.

Szymon Giderewicz.

Wysoka Komisjo! Szanowni Państwo!

Chciałbym skupić się na uwagach, które dotarły do Wysokich Komisji, przedstawionych w opiniach do projektu ustawy w trakcie konsultacji społecznych.

Jedna z tych uwag dotyczyła ograniczenia zakresu podmiotowego ustawy do odszkodowań i zadośćuczynień przyznawanych jedynie dzieciom matek pozbawionych wolności wskutek orzeczeń wydanych w latach 1944–1956. Jak wspomniał pan senator wnioskodawca, takie przypadki zdarzały się także w latach późniejszych – wynika to w szczególności z opinii przedstawionej przez Instytut Pamięci Narodowej. I tak, aby uniknąć zarzutu ewentualnej niekonstytucyjności tego zawężenia, również przychyliam się do tego, żeby wprowadzić poprawkę, która by rozszerzała zakres podmiotowy ustawy. Poprawka by brzmiała: w art. 1 punkcie 2, w art. 8a w ust. 1 skreśla się wyrazy „wydanego w latach 1944–1956”. Jest to propozycja poprawki zgodna z postulatami Instytutu Pamięci Narodowej i Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Druga propozycja poprawki, która odpowiada na postulat szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych, dotyczy wydłużenia terminu na złożenie przez dziecko matki pozbawionej wolności wniosku o odszkodowanie lub zadośćuczynienie, w przypadku gdy nieważność orzeczenia została stwierdzona przed dniem wejścia w życie ustawy, z roku do lat trzech. Ta propozycja poprawki wynika, przypominam, z sugestii szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. I taka poprawka brzmiałaby: w art. 2 wyrazy „w terminie roku” zastępuje się wyrazami „w terminie trzech lat”.

Trzecia uwaga i propozycja poprawki została przez nas przygotowana po kolejnej analizie projektu ustawy. Naszym zdaniem należałoby wprowadzić poprawkę, która by była konsekwencją przyjętego już przez projektodawców założenia, że w przypadku śmierci dziecka matki pozbawionej wolności uprawniony do odszkodowania i zadośćuczynienia jest jego małżonek, dziecko lub rodzic. Jeżeli tak, to również te osoby powinny mieć możliwość składania wniosku o stwierdzenie nieważności orzeczenia. Stąd propozycja poprawki w brzmieniu: w art. 1 w punkcie 2, w art. 8a w ust. 1 na końcu dodaje się wyrazy „a w razie jego śmierci, także na wniosek jego małżonka, dzieci i rodziców”.

Chciałbym jeszcze poddać pod rozważę Wysokich Komisji możliwość wprowadzenia poprawki, która wykracza poza zakres pierwotnego projektu, zgodnie z któ-

rym beneficjentami ustawy mogłyby być tylko i wyłącznie dzieci matek pozbawionych wolności wskutek wydania orzeczenia uznanego za nieważne. Ta propozycja poprawki wynika z pisma, jakie do Senatu wpłynęło od pani rzecznik praw obywatelskich. Ja przypomnę, że od pewnego czasu Senat zajmuje się wnioskami rzecznika, które sygnalizują potrzeby dokonania pewnych zmian ustawowych. Pani rzecznik dostrzegła potrzebę dokonania zmiany w ustawie o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych za działalność na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego i wskazuje, że obecnie obowiązujące przepisy ograniczają przyznanie odszkodowania i zadośćuczynienia dla beneficjentów ustawy jedynie do tych przypadków, w których poniesiona szkoda i doznana krzywda wynikają z wykonania orzeczenia albo decyzji. W ocenie rzecznika w tych przypadkach powinna być mowa nie tyle o wykonaniu decyzji, ile o jej wydaniu. Rzecznik zwraca uwagę, że mimo że orzeczenie lub decyzja jeszcze nie weszły w fazę wykonania, niewątpliwie następowała szkoda i w związku z tym słuszne byłoby objęcie tą ustawą również takich przypadków. Wskazuje, że pierwotny projekt ustawy przewidywał możliwość dochodzenia odszkodowania i zadośćuczynienia już w momencie, gdy zostało wydane orzeczenie, niekoniecznie wykonane, jednak w nowelizacji ustawy o uznaniu za nieważne orzeczeń zmieniono brzmienie tego przepisu bez podania żadnych argumentów w uzasadnieniu. Jak dalej wskazuje rzecznik, co prawda Trybunał Konstytucyjny odmówił uznania za niekonstytucyjny tego przepisu, kierował się jednak jedynie zasadą... Trybunał uznał to za zaniechanie prawodawcze, więc uznał się za organ niekompetentny do takiego stwierdzenia. Dostrzegł jednak potrzebę zadośćuczynienia także tym osobom – czyli osobom, w stosunku do których co prawda wydano decyzję czy orzeczenie, ale nie wykonano. I zaproponowana przez nas poprawka brzmiałaby w sposób następujący. W art. 1 w punkcie 1 po wyrazach „w art. 8” dodaje się dwukropek, pozostałą treść oznacza się jako lit. b oraz dodaje się lit. a w brzmieniu: w ust. 1 zdanie pierwsze otrzymuje brzmienie: „Osobie, wobec której stwierdzono nieważność orzeczenia albo wydano decyzję o internowaniu w związku z wprowadzeniem w dniu 13 grudnia 1981 r. w Polsce stanu wojennego, przysługuje od Skarbu Państwa odszkodowanie za poniesioną szkodę i zadośćuczynienie za doznana krzywdę wynikłe z wydania orzeczenia albo decyzji”. Czyli chodzi o wydanie orzeczenia lub decyzji, a nie wykonanie. Taka poprawka wykraczałaby dość istotnie poza materię tego projektu, który dzisiaj państwo rozpatrują, więc musiałaby później zostać poddana konsultacjom społecznym, tak żeby po ewentualnym jej przyjęciu możliwe było ocenienie skutków finansowych wejścia w życie takich rozwiązań, bo te skutki byłyby znaczne w porównaniu z tymi, które zostały już oszacowane w odniesieniu do omawianego projektu. Tak że tak zmieniony projekt wymagałby jeszcze dodatkowej konsultacji, zaopiniowania przez stronę społeczną. I to są wszystkie nasze sugestie. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Rozumiem, że pani rzecznik chodzi o takie sytuacje, gdy w wyniku wydania, a nie wykonania... Na przykład gdy ktoś, wiedząc o tym, że zostało wydane takie orzeczenie, ukrywał się i przez to poniósł uszczerbek na zdrowiu lub nie mógł pracować czy opiekować się domem. Tak?

Dobrze. Czyli w przypadku wprowadzenia tej ostatniej propozycji poprawki trzeba by jeszcze, że tak powiem, uzupełnić konsultacje.

Bardzo proszę przedstawiciela wnioskodawców, żeby ustosunkował się do przedstawionych uwag.

Senator Robert Mamątow:

Dziękuję bardzo.

Ja bym prosił o nieprzyjmowanie tej ostatniej propozycji poprawki, związanej z pismem pani rzecznik. Można rozważyć zgłoszenie takiego wniosku na posiedzeniu plenarnym Senatu. Pozostałe zaproponowane przez pana legislatora poprawki chciałbym przejąć, a tę ostatnią propozycję prosiłbym pozostawić do rozważenia i do dyskusji na posiedzeniu plenarnym. Przyjmując ją dzisiaj, po prostu zablokowalibyśmy prace legislacyjne, a chciałbym, żeby ta sprawa została już załatwiona, bo już tak długo się zwleka z rekompensatą dla osób, które w różny sposób walczyły za naszą ojczyznę... No, zawsze są jakieś przyczyny, z powodu których nie udaje nam się tego załatwić. A tu mamy jasną sprawę. Przedstawiłem projekt, pan legislator proponował poprawki, z którymi się w pełni zgadzam, i mam wątpliwości tylko co do tej ostatniej, która dotyczy...

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Czwartej.)

Tak. Dziękuję.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Bardzo proszę przedstawicieli instytucji, których już powitałem, o krótkie ustosunkowanie się do tych poprawek, zajęcie stanowiska.

Bardzo proszę.

Zastępca Szefa Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych Bożena Żelazowska:

Panie Przewodniczący! Szanowni Państwo!

Urząd popiera rozwiązania przyjęte w projekcie, by za osoby uprawnione do odszkodowania i zadośćuczynienia uznać również dzieci osadzone w komunistycznych więzieniach razem z ich matkami. I oczywiście podtrzymujemy nasze stanowisko, aby czas składania wniosków wydłużyć z jednego roku do trzech lat, co pozwoli tym osobom na lepsze zorientowanie się w prawie i umożliwi złożenie odpowiedniego wniosku. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Rozumiem, że wobec tych trzech poprawek państwa stanowisko jest pozytywne.

Czy ktoś jeszcze z państwa chciałby zabrać głos? Proszę bardzo.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Przedstawiciele kombatantów popierają tę inicjatywę, jak słyszę. Dziękuję bardzo.

Proszę uprzejmie. Proszę się przedstawić.

Główny Specjalista w Departamencie Reprywatyzacji i Rekompensat w Ministerstwie Skarbu Państwa Grzegorz Dmowski:

Grzegorz Dmowski, Ministerstwo Skarbu Państwa.

Szanowny Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo!

Minister skarbu państwa jest dysponentem państwowe- go funduszu celowego pod nazwą Fundusz Reprywatyzacji. Ze środków tego funduszu, zgodnie z ustawą o komercjalizacji i prywatyzacji oraz ustawą o uznaniu za nieważne orzeczeń wydanych wobec osób represjonowanych, realizowane są wypłaty kwot z tytułu utraty własności i mienia, którego przepadek lub konfiskatę orzeczono na rzecz Skarbu Państwa w związku z wydaniem orzeczeń wobec osób represjonowanych, w sytuacji, kiedy zostanie stwierdzona nieważność tego orzeczenia. Proponowana regulacja poszerza krąg osób, które będą mogły dochodzić swoich praw w związku ze stwierdzeniem nieważności tych orzeczeń, co może się wiązać ze zwiększeniem wydatków ponoszonych przez ministra skarbu państwa ze środków Funduszu Reprywatyzacji. Wydatki te kształtowały się w ostatnich latach w następujący sposób: od 2001 r. minister skarbu państwa zrealizował sześćdziesiąt wniosków w sprawie wypłat odszkodowań dla stu czterdziestu ośmiu uprawnionych na łączną kwotę 16 milionów zł; średnio rocznie z tego tytułu wypłacono ponad 1,1 miliona zł. Co prawda w uzasadnieniu do projektu ustawy nie wskazano wprost, jakie mogą być skutki finansowe wprowadzenia tejże ustawy, wskazano jednak, że może to być stosunkowo nieduża grupa osób. Z punktu widzenia ministra skarbu państwa istotne byłoby określenie tych skutków finansowych, ponieważ pomogłoby to w zabezpieczeniu odpowiednich środków w planie finansowym Funduszu Reprywatyzacji na ten cel. Mając jednak na uwadze, że prawdopodobna skala wypłat w związku z projektowanym rozszerzeniem kręgu osób uprawnionych nie będzie miała wpływu na realizację zadań ustawowych Funduszu Reprywatyzacji, minister skarbu państwa pozytywnie opiniował procedowany projekt ustawy oraz poprawki – poza tą ostatnią. Dziękuję.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Poza tą czwartą, tak? Rozumiem.

(Główny Specjalista w Departamencie Reprywatyzacji i Rekompensat w Ministerstwie Skarbu Państwa Grzegorz Dmowski: Tak.)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Czy jeszcze ktoś z gości chciałby się wypowiedzieć? Bardzo proszę.

**Główny Specjalista
w Departamencie Ubezpieczeń Społecznych
w Ministerstwie Pracy i Polityki Społecznej
Cezary Gromadzki:**

Cezary Gromadzki, Ministerstwo Pracy i Polityki Społecznej.

Nasz resort, co prawda, nie jest właściwy w sprawie tej nowelizacji, niemniej jednak uważamy, że jest to cenna inicjatywa. Popieramy rozszerzenie zakresu podmiotowego ustawy, czyli kręgu osób uprawnionych do odszkodowania, oraz poprawki, które zostały zaproponowane przez Biuro Legislacyjne.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Pani przewodnicząca Ostrowska. Proszę uprzejmie.

**Przewodnicząca Zarządu Głównego
Polskiego Związku Emerytów,
Rencistów i Inwalidów
Elżbieta Ostrowska:**

Elżbieta Ostrowska, Polski Związek Emerytów, Rencistów i Inwalidów.

Panie Przewodniczący! Panowie Senatorowie!

My rozumiemy i akceptujemy intencje, które przyświecają twórcom tej ustawy. Mielśmy pewne wątpliwości związane z brakiem wiedzy o skali problemu, o liczbie osób, które mogą być objęte tą ustawą. Te wątpliwości pan senator wyjaśnił. Wydaje się, że ta ustawa jest, no, wprawdzie spóźnionym, niemniej jednak aktem sprawiedliwości dziejowej, tym istotniejszym, że dotyczyć będzie ludzi, którzy u zarania życia doznali pewnych represji. W tej chwili te osoby często są już w podeszłym wieku, u kresu życia, i to jest chyba ostatni moment na taki gest – na zadośćuczynienie. Tak więc jak najbardziej popieramy przedstawiony projekt. Dziękuję.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Czy ktoś jeszcze z państwa gości chciałby zabrać głos?

Bardzo proszę, czy ktoś z państwa senatorów chciałby się wypowiedzieć?

Pan senator Matusiewicz, proszę bardzo.

Senator Andrzej Matusiewicz:

Dziękuję bardzo.

Panowie Przewodniczący! Wysokie Komisje! Szanowni Państwo Goście!

Ja mam pytanie do pani minister z Urzędu do Spraw Kombatantów i Osób Represjonowanych. Czy mają państwo jakieś szacunki, ile jest osób, które mogą domagać się zadośćuczynienia z tego tytułu za lata 1956–1989?

Chciałbym też zwrócić uwagę, że w tej sprawie powinno zostać przedstawione stanowisko ministra sprawiedliwości, bo to dotyczy orzeczeń sądowych i w związku

z tym, jeśli dobrze rozumiałem, zadośćuczynienie wypłacane ma być z budżetu Ministerstwa Sprawiedliwości. Tak właśnie realizowana jest ustawa z 1991 r. stwierdzająca nieważność orzeczeń wobec osób, które działały na rzecz niepodległego bytu Państwa Polskiego – to minister sprawiedliwości przesyła określone środki do poszczególnych sądów okręgowych.

I jeszcze mam uwagę dotyczącą ostatniej propozycji poprawki. Chciałbym zwrócić uwagę na to...

(Przewodniczący Piotr Zientarski: Której?)

Czwartej.

Tutaj jest taki zapis, że stwierdzono nieważność orzeczenia. Rozumiem, że chodzi o orzeczenie sądowe, tak? To jest pytanie do pana legislatora. Wyobraźmy sobie taką sytuację, że wydano decyzję o internowaniu, ale wiemy że... Ja znam taki przypadek z autopsji, że tak powiem, zawodowej, że komendant wojewódzkiej Milicji Obywatelskiej w Przemyślu był oskarżony i skazany w związku z tym, że on w ogóle nie wydał decyzji o internowaniu, a wiele osób zostało internowanych. Tak że jeżeli mówimy o decyzji, to moim zdaniem... Przecież są przypadki również innych komendantów, w Katowicach, zdaje się, było podobnie – tych decyzji nie było albo były, ale nie co do wszystkich internowanych. Tak że myślę, że należałoby tutaj jeszcze wprowadzić takie uzupełnienie, że chodzi o osoby, w przypadku których wydano decyzję o internowaniu, lub osoby, które były internowane bez wydania decyzji, choć faktycznie przebywały w miejscu odosobnienia. Myślę, że pan legislator ewentualnie na posiedzenie plenarne taką poprawkę mógłby... Może warto to uzupełnić. Dziękuję bardzo.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.

Ministerstwo Sprawiedliwości zostało, że tak powiem, wywołane do odpowiedzi, to znaczy poproszone o przedstawienie stanowiska.

Bardzo proszę.

(Wypowiedzi w tle nagrania)

Proszę, Pani Minister.

**Zastępca Szefa Urzędu
do Spraw Kombatantów
i Osób Represjonowanych
Bożena Żelazowska:**

Może odpowiem na pierwsze pytanie pana senatora, a mianowicie pytanie o liczbę osób uprawnionych do odszkodowania. To pytanie często się pojawia. Na dzień dzisiejszy Urząd do Spraw Kombatantów nie ma takiej wiedzy. Współpracujemy w tej sprawie z IPN, bo być może tylko IPN ma dokładną wiedzę w tym zakresie. To się może zmienić za dwa miesiące, po wejściu w życie ustawy o działaczach opozycji, a na razie nasza wiedza w tym zakresie kończy się na roku 1956. Za dwa miesiące będziemy mieli szerszą wiedzę, obejmującą okres do roku 1989. A na dzień dzisiejszy nie mamy takiej informacji, Panie Senatorze. Dziękuję.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.
Pan sędzia Krzysztof Sadowski z Ministerstwa Sprawiedliwości.

**Główny Specjalista
w Wydziale Prawa Publicznego
w Departamencie Legislacyjnym
w Ministerstwie Sprawiedliwości
Krzysztof Sadowski:**

Szanowny Panie Przewodniczący! Wysoka Komisjo!
Szanowni Państwo!

Minister Sprawiedliwości w piśmie skierowanym do pana przewodniczącego wskazał, że Ministerstwo Sprawiedliwości popiera przedmiotowe zmiany. Wydaje się, że w przypadku wystąpienia niewielkiej liczby pozytywnie rozpatrzonych przez sądy pozwów o wypłatę odszkodowań – a pan senator tutaj powiedział, że ta liczba nie będzie znaczna – dodatkowe wydatki na wypłatę odszkodowań i zadośćuczynienia od Skarbu Państwa będą mogły zostać pokryte w ramach środków zabezpieczonych w budżetach sądów. A w sytuacji, gdyby tych pozwów było naprawdę dużo, zaistniałaby konieczność wystąpienia z wnioskiem do Ministerstwa Finansów o przyznanie dodatkowych środków z rezerwy celowej budżetu państwa. Ale taka sytuacja chyba nie będzie miała miejsca. Dziękuję.

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Dziękuję bardzo.
Czy są jeszcze jakieś uwagi czy pytania?
Pan senator Matusiewicz.

Senator Andrzej Matusiewicz:

Odnosnie do wypowiedzi pana sędziego chciałbym powiedzieć, że to nie są pozwy. To są wnioski o zadośćuczynienie i odszkodowanie.

(Główny Specjalista w Wydziale Prawa Publicznego w Departamencie Legislacyjnym w Ministerstwie Sprawiedliwości Krzysztof Sadowski: Tak jest. Przepraszam. Rzeczywiście chodzi o wnioski.)

Przewodniczący Piotr Zientarski:

Oczywiście.
Nie widzę więcej zgłoszeń.

Proponuję, żebyśmy zagłosowali – zgodnie z sugestią przedstawiciela wnioskodawców – nad trzema poprawkami i później nad projektem w całości z przyjętymi poprawkami.

Kto jest za przyjęciem poprawki pierwszej? (15)

Kto jest przeciw? (0)

Kto się wstrzymał? (0)

Jednogłośnie za.

Poprawka druga.

Kto jest za? (15)

Jednogłośnie.

I poprawka trzecia, która zmierza do wydłużenia do trzech lat okresu...

Kto jest za? (15)

Jednogłośnie.

I teraz głosujemy w sprawie projektu wraz z przyjętymi już poprawkami.

Kto jest za? (15)

Kto jest przeciw? (0)

Kto się wstrzymał? (0)

Stwierdzam, że również projekt został przyjęty jednogłośnie.

(Wypowiedź poza mikrofonem)

Sprawozdawcą byłby...

(Głos z sali: Mamątow.)

A jest członkiem...

(Głos z sali: Tak, jest.)

(Głos z sali: Członkiem komisji rodziny.)

(Wypowiedzi w tle nagrania)

Zgodnie z regulaminem jak najbardziej może być sprawozdawcą.

Pan senator Robert Mamątow będzie przedstawicielem obu komisji.

Dziękuję państwu za udział w pracach.

Zamykam posiedzenie.

(Koniec posiedzenia o godzinie 8 minut 42)

Kancelaria Senatu

Opracowanie:

Biuro Prac Senackich, Dział Stenogramów

Druk i łamanie: Biuro Informatyki, Dział Edycji i Poligrafii